

Antonio Caprarica

KUNINGAS
CHARLES III

Minerva

Kuningas Charles III

Antonio Caprarica

KUNINGAS
CHARLES III

Italian kielestä kääntänyt
Anna Maija Luomi

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Alkuperäisteos: *Carlo III*

© 2023 Mondadori Libri S.p.A.

Published by Mondadori Libri for the imprint Sperling & Kupfer

Joitakin kirjan kohtia on lainattu saman tekijän kirjasta *Royal baby*, joka ilmestyi ensimmäisen kerran vuonna 2018.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomentaja: Anna Maija Luomi

Kansi: Tilla Larkiala / Taittopalvelu Yliveto Oy

Kirjan taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuva: Getty Images

ISBN 978-952-410-136-3

Painettu EU:ssa

Auringolleni Iolantalle

”Avioliiton kahle on niin raskas, että sitä kantamaan tarvitaan kaksi ja toisinaan kolmekin.”

ALEXANDRE DUMAS
NUOREMPI (1824–1895)

“Sydän virran lailla kiemurtelee
Kun sen lähdettä painaa talven jäte
Mutta aika kuluu, saapuu puhdistava sade,
Ja vapaana se oikeassa uomassaan hurvittelee.
Sydän kiemurtelee kuin puro lähellä lähdettään
talven jäänteiden painamana.
Mutta anna ajan kulua, ja kun puhdistava sade saapuu,
virta kirpoaa vapaaksi ja löytää oikean uomansa.”

ANDREW MOTION
(*Spring Wedding*, runo Charlesin ja
Camillan häiden kunniaksi, huhtikuu 2005)

”Kansalle on suotu
järkkymätön mielenrauha, joka kuninkaalta
puuttuu! Onko kuninkaalla mitään,
mitä kansalla ei ole, paitsi vallan merkit?”

WILLIAM SHAKESPEARE
(*Henrik V*, suomentanut Matti Rossi)

SISÄLLYS

Johdanto	11
Ensimmäinen osa	
Vallanperimys	23
1. Operaatio <i>London Bridge</i>	25
2. Kuolinkellot Balmoralissa	35
3. Valtaistuimella, vihdoinkin	49
4. Tungetteleva prinssi	63
Toinen osa	
Kasvun aika	81
5. Etuoikeutettujen esikoinen	83
6. Kylmää kuninkaallista kyytiä	95
7. Vihollinen saappu: lehdistö	109
8. Rikhard III lyhyine housuineen	125
9. Kylmän suihkun mystiikka	139
10. Windsoristakin maisteri?	157
11. Caesar gallialaisten pommien keskellä	171

Kolmas osa

Katastrofi	187
12. Ilta <i>Ritzissä</i>	189
13. Sydämiä särkevä naissoturi	205
14. Upseeri ja playboy	221
15. Gurujen opetuslapsi	235
16. Kolmikymmenvuotiaan muotokuva	247
17. Lohikäärmeelle neitsyt	265
18. Kolmas kausi	279

Neljäs osa

Nousu tuhkasta	301
19. Äiti ei halua	303
20. ”Operaatio PB”	315
21. Kun salatusta rakastetusta tuli ”La reine”	327
22. Juonittelua, palvelijoita ja hoviväkeä	343
23. Kruununperillinen maistraatissa	359
24. Perhe (alati) sotajalalla	379
25. Sussexien lähtö	395
26. Kaksi kruunupäätä	411
Kiitokset	435

JOHDANTO

Tapasin tulevan kuninkaan Charles III:n ensimmäisen kerran vuosia sitten, vuonna 1998. Hän oli tuolloin vielä Walesin prinssi. Onnistuin tuossa tilanteessa päästämään suustani elämäni suurimman sammakon.

Olin saapunut Lontooseen reilua vuotta aiemmin Rai-tv-kanavan pääkirjeenvaihtajaksi. Kuningaskuntaa vavisuttivat vieläkin Dianan vuonna 1997 tapahtuneen kuoleman jälkilaineet. Iltapäivälehdet pursusivat syytelyjä ja epäilyksiä, outoja salaliittoteorioita, kuninkaalliseen perheeseen kohdistettuja syytöksiä ja raportteja monista meneillään olleista tutkimuksista. Meille reporttereille tämä kaikki oli suorastaan pohjaton uutislähde. Ja aivan kuten Englannin valloituksesta kertovassa Bayeux'n seinävaatteessa, jossa kaikki kääntyi kohti Vilhelm Valloittajaa, tällä kertaa jokainen tarinan solmu ja lanka tuntui johtavan kohti samaa henkilöä, Walesin prins-siä: prinssin syyllisyyttä avioliiton epäonnistumisessa, hänen oletettua vastuutaan Dianan kuolonkolarin tragediasta. Koh-ti kruunun kohtaloa siinä tapauksessa, että se jonakin päivänä kaiken todennäköisyyden vastaisesti päättyisi hänelle.

Näissä olosuhteissa kutsu saapua hoviin tuntui kaitse-lmuksen lähettämältä mahdollisuudelta tarkastella sen het-ken suuren tarinan päähenkilöä läheltä. Tilaisuus tarjoutui,

kun Windsorin linnassa järjestettiin tanssiaiset, joiden tarkoitus oli tukea jotakin prinssin johtamista lukemattomista hyväntekeväisyysjärjestöistä. Kun saavuimme paikalle, minä smokissa ja vaimoni Iolanta hartiat paljaana pitkässä iltapuvussaan, ystävättäremme, tilaisuuden sponsori, tuli meitä vastaan intoa puhkuen: meidät oli valittu satojen tanssiaisvieraiden joukosta pieneen ryhmään, joka esiteltäisiin prinssille. Toimittaja minussa ei voinut olla riemuitsematta, vaikka tasavaltalainen puoleni esittikin vakavia varoituksia sortumisesta monarkian ihailuun.

Kymmenkunta meistä asettautui siis asehuoneeseen odotelemaan hänen kuninkaallista korkeuttaan. Ennen hänen tuloaan avustaja toisteli toistamistaan kaikille, tiesivätpä he tai eivät, miten kuninkaallisten seurassa käyttäydään: ei kysymyksiä, vain lyhyitä vastauksia, ei viittauksia politiikkaan. Meidän tuli pitäytyä korkea-arvoisen vastapuolen valitsemissa aiheissa.

Odotimme rivissä. Taaksemme näytteille asetetut vanhat aseet ja haarniskat vaikuttivat jokseenkin uhkaavilta. Tuntuu kuin olisimme olleet koululaisia, jotka odottavat rehtorin puhuttelua.

Lopulta hän sitten saapui, Britannian tuleva valtionpäämies, pukeutuneena klassiseen Windsorin uniformuun: lyhyt musta illallistakki punaisine kauluksineen ja hihansuineen, asu, jota Charlesin esi-isän Yrjö III:n määräyksestä saivat pitää yllään vain kuninkaallisen perheen miehet. Kullatuissa napeissa näkyi kantajan oma heraldinen symboli, Walesin prinssin tapauksessa strutsinsulka.

Viisissäkymmenissä ollut Charles näytti ikäistään nuoremmalta, atleettiselta ja ylväältä. Ikä ei ollut vielä tuonut

hänen olemukseensa raskautta, ja kaljuuntuva päälaki erotui vain pienenä läikkänä. Lyhyt takki, eräänlainen bolero, korosti hänen melko pitkää keskivartaloaan suhteessa Windsoreille tyypillisiin lyhyisiin jalkoihin, joista Charlesin täti Margaret rakasti laskea leikkiä hieman itseironiseen tapaan: ”Minun ja Charlesin jalat ovat kyllä Englannin lyhyimmät.”

On pakko tunnustaa, että minua viehätti prinssin sydämellinen ja rento tapa jutella vieraiden kanssa. Mies, jolla oli tukuittain kuningaskunnan eri osien komealta kalskattavia aatellarvoja, käyttäytyi vaatimattomasti ja herkästi, ilman minkäänlaista mahtipontisuutta, joka seuraa usein demokraattisesti valittuja johtajia. Minun oli pakko myöntää salaa itselleni, että Charles veti tässä pisteet kotiin.

Virallisen esittelykierroksen päätyttyä meille tarjoihtiin aperitiiveja ja keskustelu pääsi vauhtiin. Gin tonic (ja siinä vain pallon-, ei koskaan neliönmuotoisia jääpaloja!) kädessään prinssi lähestyi minua ja vaimoani. ”Te olette siis Italian television kirjeenvaihtaja”, hän aloitti hymyillen. ”Mistä saakka?”

”Keväästä 1997, teidän kuninkaallinen korkeutenne.”

”Ja mitä aiheita te enimmäkseen käsittelette?” hän jatkoi kiinnostuneena, osoittaen siten taitonsa ammattikeskustelijana.

Olisin voinut mainita Tony Blairin, joka oli ollut pääministerinä vuoden päivät, Spice Girlsit, Englannin liigan tai Tate Galleryn. Mutta kieli voitti nopeudessa ajatukset ja sopivaisuudenkin. ”Teitä, sir”, sanoin totuudenmukaisesti, sillä hänen entisen vaimonsa kuolema oli edelleen uutisaihe. Ja töksäyttäen jatkoin: ”Täytyy tunnustaa, että tällä hetkellä

teitä ei ole helppo 'myydä' italialaisille." Olisin voinut purra kieltäni. Charlesin erään edeltäjän, Henrik VIII:n aikoina minulta olisi varmaankin katkaistu kaula.

Charles kohotti kulmakarvojaan epävarmana siitä, oliko ymmärtänyt oikein vai oliko minun englantini tehnyt tepposet. "Miksi?" hän kysyi varovaisesti.

Kuten niin monesti aiemminkin, pelasti Iolanta minut vastaamalla puolestani. "Oi, teidän kuninkaallinen korkeutenne, italialaiset naiset ovat kirjaimellisesti hulluina teihin." Ei-italialaisen vaimoni valhe kuulosti vakuuttavalta. Prinssi uskoi tai ainakin näytti uskovan vaimoani, ja keskustelu siirtyi turvallisemmille vesille, luomuviljelystä roomalaisajan maalauksiin Apenniinien juurilla Toscanan ja Emilian rajaseuduilla. Charles näytti tyytyväiseltä voidessaan esitellä vankkoja tietojaan. Ja minä olin tyytyväinen päästyäni pälkähästä. Kaulani oli vielä paikoillaan, samoin lehdistökorttini.

Kaksikymmentäneljä vuotta myöhemmin "kapinoivasta prinssistä" (kuten Charlesia eräessä elämäkerrassa luonnehditaan) tuli vihdoinkin kuningas Charles III. Hän on vanhin koskaan Britannian valtaistuimelle noussut monarkki. Aiemmin tuolla sijalla komeili Vilhelm IV, joka nousi kuninkaaksi veljensä Yrjö IV:n jälkeen komeassa 64 vuoden iässä vuonna 1830. Charlesista tuli kuningas kymmenisen vuotta vanhempana, ja samalla hän sai nimiinsä toisenkin ennätyksen, nimittäin kruununperillisenä olemisen. Aiempi ennätyksen haltija, Edvard VII, odotti "vain" kuusikymmentä vuotta.

Odotus. Tämä sana kuvaa jokaista Walesin prinssiä, sillä mitäpä muuta on kruununperillisen työ kuin "vanhempaan kuoleman odottamista", kuten Shakespeare sanoo.

Toisinaan tämä ”työ” kestää sietämättömän kauan. Ja mil-laista siis ennalta määrätyn elo tuolloin on?

Turhautuminen, kärsimys ja suuttumus ovat pitkään olleet Charlesin seuralaisia, kuten tästä kirjasta saatte lukea. Ensitapaamistamme seuranneen neljännesvuosisadan aikana olen usein pohtinut, millaista energian ja kykyjen haaskausta perinnöllisestä monarkiasta seuraakaan. ”Savoijin kuningashuoneessa vain yksi pitää kerrallaan valtaa kässissään”, sanottiin entisessä Italian kuningaskunnassa. Tällä pidettiin perillisten mahdolliset pyrkimykset aisoissa. Sama periaate pitää paikkansa myös Windsorien ja muidenkin vallassa olevien kuningashuoneiden kohdalla. Aiemmin perintöprinssin oli sentään mahdollista purkaa pakollisen odottelun paineet naisseikkailuihin, mistä tuleva Yrjö IV ja tuleva Edvard VII olivat hyviä esimerkkejä, mutta tämä kävi laatuun vain aikana, jolloin ei vielä ollut televisiota eikä juorulehdistöä. Joukkotiedotuksen ja julkisen mielipiteen vahvana aikana ei kruununperilliselle ole jäänyt juuri muuta vaihtoehtoa kuin kätellä ihmisiä, jutella lapsille ja leikata avajaisnauhoja.

Vaikka Charlesia onkin ollut aika ajoin ”vaikea myydä”, hän onnistui kuitenkin ensimmäisenä Walesin prinssinä Cornwallin herttuakunnan johtamisen lisäksi keksimään jos ei varsinaista ammattia niin ainakin tekemistä, josta sekä hän itse että yhteiskunta ovat hyötynneet. Hän opiskeli Cambridgen yliopistossa ja keskittyi sen jälkeen hyväntekeväisyysjärjestönsä nimissä auttamaan kykeneviä mutta vähäosaisia nuoria perustamaan yrityksiä tai löytämään töitä. Hän on älykkö, joka on ottanut omakseen perinteiden ja ympäristön vaalimisen. Ja

kuitenkin hän on mies, jolle puoli maailmaa on hymähdellyt ja jota on yleisesti pidetty hieman reppanana. Vielä kuninkaanakin tämä kauhea, vähättelevä nimitys tunnetaan seuraavan mukana. Mukana seuraavat myös entisen vaimon haamu ja nuoremman pojan kylmyys sekä niiden myötä lehdistön ja television vähättelevä asenne ja kuva reppanasta.

Vaikka loistoon ja etuoikeuksien keskelle syntyneen miehen sääliminen saattaa tuntua hieman liialliselta, on tarpeen tunnustaa, että kohtalolla voi olla tarjota prinssillekin tavanomaista enemmän epäonnea ja surua. Charlesin tapauksessa epäonni tiivistyy jälleen kerran sanaan odotus. Hän ei joutunut odottamaan vain valtaistuimelle pääsyä vaan myös epäinhimillisen kauan sydämensä valittua. Vaativammassakin oloissa meille suodaan yleensä mahdollisuus onneen. Charles joutui odottamaan 56-vuotiaaksi saakka päivää, jolloin hän vei vihille naisen, jota hän oli rakastanut koko ikänsä. Odotusaika oli aivan liian pitkä, vaikka sen ei olisi tarvinnut olla.

Tämän kirjan tarkoitus ei suinkaan ole julistaa moraalioppia tai kertoa, mikä on oikein tai väärin. Tarkoitus on tarjota kaikkine hämäränkin eri sävyineen kuva miehestä, joka sattui syntymään historian risteyskohtaan ja jonka hartioille on langennut keskiaikaisen instituution perinteen tuominen keskelle modernin maailman vietteleviä ja vaarallisia lupauksia.

Vallassa olonsa ensimmäisten kuukausien aikana Charles on hyötynyt paljon Westminsterissä tällä hetkellä vaikuttavien poliitikkojen keskinkertaisuudesta. Miten käy tulevaisuudessa, onnistuuko hän edelleen ylittämään odotukset?

Te, rakkaat lukijani, voitte kirjan lopussa pohtia oman mittapuunne mukaan kuninkaan hyveitä ja paheita. Jääkö hän historiaan vain ”Elisabetin poikana” tai jonakin vielä huonompana? Hänelle syntymän jälkeen annettu nimi, jonka hän myös otti hallitsijanimekseen, ei historian perusteella vakuuta, eikä ole sattumaa, että sitä on käytetty kuningashuoneessa kovin vähän. Kaarle I, englantiksi Charles I, teloitettiin 1600-luvun puolivälissä, kun hän ensin oli saattanut kuningashuoneen rotkon reunalle. Kaarle II onnistui palauttamaan kruunun itselleen, mutta hänen hallituskauttaan leimasivat jatkuvat ristiriidat parlamentin kanssa. Entä Charles III? Kykeneekö hän uudistamaan monarkian ja tuomaan sen menestyksekkäästi 2000-luvulle, vai onko hänen kohtalonaan vaipua mitätömyyteen ja unohduksiin?

Monet ovat epäilleet ja epäilevät yhä Charlesin kykyä. Epäilijöiden etunenässä seisoి suorasanaisena ja armoa tuntematta hänen entinen vaimonsa. Kaksikymmentäviisi miljoonaa brittiä liimautui television ääreen, kun Diana *Panoraman* haastattelussa marraskuussa 1995 määritteli kiertelemättä entisen miehensä kykenemättömäksi hallitsemaan. Prinsessa esitteli syyksi vieläpä kaiken sen, mistä Charles itse on omassa elämässään ylpeä, ja totesi, ettei tällä olisi kykyä uhrata omia näkemyksiään kruunun tulevaisuuden eteen: Charles on hamletmaisella tavalla rakastunut omiin ajatuksiinsa, hän pohtii ”syntyjä syviä” ja puolustaa perinteitä ja perinteisiä tapoja maailmassa, joka on liiankin innokas seuraamaan kaikkea uutta. Sanalla sanoen Charles on lujasti ja konservatiivisesti kiinni menneisyydessä. Ja tätä hän ei edes häpeä vaan on asiasta ylpeä.

Juuri 40 vuotta täyttänyt Charles kuvaili ajatuksiaan 10. joulukuuta 1989 tavalla, joka edelleenkin sopii hänen maailmankuvaansa: ”Vanhakantaiseksi leimautumisen pelko vaikuttaa olevan niin voimakas, että koko ihmiskunnan historian läpi kulkevat, kestävät periaatteet ja arvot hylätään siinä väärässä uskossa, että ne ehkäisevät edistystä.”

Maata, joka viimeisten kahden vuosisadan aikana on ensimmäisenä ollut patistamassa muita kohti modernia maailmaa, johtaa nyt siis mies, joka ylpeydellä toteaa olevansa poissa muodista. Hän ei näytä välittävän siitä, että tämä mielikuva voi vähentää 2000-luvulle innokkaina siirtyneiden alamaisten myötämielisyyttä, nämä kun kannattavat juuri sitä edistystä, jota kuningas itse näyttää halveksivan. Kuningas kantaa vastaanhangoitteijan arvonimeä ja näyttää taistelevan nykyajan menoa vastaan. Mutta samalla hän tuntuu pikemminkin kaihoavan menneisyyttä kuin pelkäävän tulevaisuutta, ja siksi häntä myös arvostellaan. David Cannadine, eräs Britannian arvostetuimmista historioitsijoista, on kiteyttänyt arvostelun seuraavalla tavalla: ”Hän on eräänlainen 1700-luvun maalaisaatelia edustava herrasmies, joka on syntynyt kaksisataa vuotta liian myöhään.”

Epäilyksiä ei herätä siis ainoastaan Charlesin ikä, vaan monet olisivat muutenkin halunneet nähdä valtaistuimella suoraan hänen vanhimman poikansa Williamin. Charlesin julkisuuskuva rikkoutui kenties suorastaan korjauskelvottomaksi hänen yksityiselämänsä katastrofien tähden. Avioliitto maailman kuuluisimman naisen kanssa epäonnistui ympäri maailmaa nähdyssä ”suorassa lähetyksessä”. Charlesista muodostui kuva uskottomana ja päättämättömänä miehenä, joka näytti osaavan pitää lujasti kiinni vain

yhdestä asiasta, rakastajattarestaan. Charles oli houkutellettu viattoman, rakastuneen tyttöparan naimisiin kanssaan vain vähätelläkseen rakastumista olankohautuksella ja surkealla sutkautuksellaan ”whatever *in love* means” – mitä ikinä rakastuminen sitten oikein onkaan. Tämä on tietenkin vain tarinan toinen puoli, Dianan kertoma, mutta samalla juuri tämä puoli on jäänyt mieliin.

Paradoksaalista kyllä, myös silloisen Walesin prinssin toinen, hyväntekeväisyyteen suuntautunut puoli ei ole ollut juuri omiaan hälventämään epäluuloja, jotka saattavat olla nykyisen kuninkaan kannalta poliittisesti merkittäviä. Prinssi oli turhan kärkeä esittämään mielipiteitään ristiriitojakin herättävistä asioista. Kärkkäys ja nuhtelevat sanankäänteet sekä herkkähipiäisyys tuovat nekin mieleen lähinnä 1700-luvun ja itsevaltiuden.

Odotuksen vuosina prinssin tunteneet sanovat, että hän oli uskollinen vain keskittymiskykynsä rajoissa ja ettei hänen henkilökohtaisessa hovissaan St. Jamesin palatsissa ollut tilaa demokratialle tai vastakkaisille mielipiteille. Lisäksi kruununperillinen pyrki, ymmärrettävää kyllä, 90-luvun katastrofaalisten vuosien jälkeen kaikin voimin ja kaikin kuviteltavissa olevin keinoin manipuloimaan mediaa ja yleistä mielipidettä saadakseen vastakaikua omalle (ja rakastajattarensa) agendalle.

Lyhyesti sanottuna Charles on äitinsä vastakohta ja siten repiviä ristiriitoja herättävä. Elisabet oli hienovaraisuuden mestari, luonnostaan kykenevä yhdistämään, moitteeton ja koskematon: perustuslaillisen monarkin brittiläisistä brittiläisin ilmentymä. Mielipiteet eivät näkyneet hänen kasvoiltaan, olipa kyse sitten suurista tai pienistä asioista.

Kuningatar noudatti uskollisesti osakseen langennutta puolueettomuuden ja pidättyväisyyden vaatimusta.

Äidin ja pojan luonteiden erot ovat valtavia. Charles näkee roolinsa radikaalisti toisin kuin Elisabet, mikä herättää hovissa tuskastuneita kysymyksiä monarkian tulevaisuudesta. Kykeneekö valtaistuimelle liian vanhana noussut Charles jättämään sen edelleen toimivana pojalleen Williamille, kun instituutio itsessään kuuluu yhtä vähän tähän aikaan kuin monet Charlesin ajatuksista?

Todennäköisyys tuntuu taistelevan Charlesia vastaan siinäkin, kuinka hänen toinen poikansa laukoo totuuksia isästään: kitsas niin rahojen kuin tunteiden suhteen, oman kuninkaallisen kasvatuksensa vanki, kykenemätön oikeisiin tunteisiin (vaikkakin vuosien takaiset kuvat Charlesista halailemassa poikiaan ja naureskelemassa heidän kanssaan puhuvat aivan toista kieltä). Ystävät ja kannattajat sanovat tosin, että Charlesin elämä oli alusta asti vaikeaa. Hänen on koko elämänsä täytynyt taistella saadakseen äänensä kuuluviin. Yhdenkään aiemman Walesin prinssin ei tarvinnut suorittaa tehtäviään ja velvollisuuksiaan joukkotiedotusvälineiden säälimättömän tarkkailun alaisena niin, ettei hänellä itsellään ole ollut sananvaltaa siihen, mikä on ja mikä ei ole julkisuuden kannalta kiinnostavaa.

Olisipa hän vain elänyt isoisänsä isoisän, kuninkaallisen elostelijan Edvard VII:n aikaan, sillä Belle Époquen aikoina kruununperillisen ei tarvinnut kohdata kapinallista vaimoa tai julkista haukkumista, vaan jopa sarjapettäjä tai ”lurjus” (kuten petetty vaimo miestänsä kutsui) saattoi rauhassa tehdä mitä tahtoi ilman juorulehtiä. Vallanpitäjät

Pitkä ja kuoppainen tie valtaistuimelle

Millainen mies kuningas Charles III on esiripun takana? Mitä hän ajattelee politiikasta tai ympäristön tilasta? Millaisen monarkian hän tuo tullessaan?

Charles III:n tie valtaistuimelle on ollut poikkeuksellisen pitkä ja rosoinen.

Isä Philip halusi kasvattaa ujosta ja epävarmasta pojasta kovemman lähettämällä hänet samaan sisäoppilaitokseen, jota oli itse käynyt. Prinssiä kiusattiin koulussa paljon.

Perhe kielsi Charlesilta hänen suuren rakkautensa, Camillan. Yhteydenpito Camillaan ei kuitenkaan koskaan katkennut. Kolmiodraama ja Dianan traaginen kuolema heittivät varjon Charlesin ylle pitkäksi aikaa.

Vähitellen myrskyt laantuivat ja Charles sekä Camilla saavuttivat kuninkaallisen perheen ja kansan hyväksynnän.

Kuningas Charles on tullut tunnetuksi kestävän kehityksen ja vastuullisen liiketoiminnan puolestapuhujana, syrjäytyneiden nuorten tukijana sekä lukuisista muista hyväntekeväisyysprojekteistaan.

Antonio Caprarica on palkittu italialainen toimittaja ja kirjailija, jolla on 30 vuoden kokemus ulkomaan kirjeenvaihtajana mm. Afganistanista, Moskovasta ja Lontoosta. Caprarican teoksista bestsellereiksi ovat nousseet erityisesti asiantuntevat Isoa-Britanniaa ja brittimonarkiaa käsittelevät teokset mm. *Elisabet II* ja *William ja Harry*.

KL 99.1

Kansi Tilla Larkiala/
Taittopalvelu Yliveto Oy
Kannen kuva: GettyImages

